

Finansministeren om Guldindløseligheds-spørgsmaalet — det er jo den Form, hvorunder man i Udvalg behandler saadanne Sager, at man faar et Samraad og derefter beder Ministeren om her i Tinget at gentage, hvad han har sagt i Udvalget —, bede den højtærede Minister om Guldindløselighedstanken her at sige, hvad han har sagt os i Udvalget. Det er jo ikke ukendt, hvad man fra Bankside har indvendt mod denne Plan. Den er ført frem af det ærede Medlem Hr. Pinstrup, men det er ganske klart for alle, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup ikke har hentet dette ud af sig selv, men at Forslaget har en eller anden national-økonomisk Oprindelse, og det er ogsaa bekendt, at der en Gang for over hundrede Aar siden i en Situation i England er blevet anvendt et saadant Middel med en successiv Guldindløselighed, en Situation, som i øvrigt ikke ligner den nuværende det allermindste; det var et helt indenrigsk Anliggende, som ikke drejede sig om saa stor Forskel i Valutaens Værdi, som her er Tale om, og som derfor heller ikke med Rette kan danne noget Forbillede. Hvad det imidlertid var interessant for Udvalget at erfare, var, hvad den politiske Ledelse af Staten mener om dette Guldindløselighedsspørgsmaal, den successive Guldindløselighed eller den øjeblikkelige, og derfor vil jeg anmode den højtærede Statsminister om at udtale sig herom.

Det andet af de Midler, der er bragt i Forslag, som jeg skal sige et Ord om, er Diskontoforhøjelsen. Herom vil jeg blot sige, at naar den højtærede Minister siger, at Nationalbanken er suveræn, er dette vel rigtigt, men der findes i den nuværende Verden kun faa uindskrænkede Suveræner, og Nationalbanken er efter min Opfattelse ingen uindskrænket Suveræn; det viser ogsaa hele den Stilling, hvori den i disse Aar har befundet sig. Det er vel rigtigt, at den højtærede Finansminister ingen Magt har til at paabyde Nationalbanken noget bestemt, men han har en uhyre Indflydelse paa, hvad Nationalbanken i saa Henseende vil bestemme, hvis han da vil anvende en saadan Indflydelse. Derfor maa jeg sige, at hvis Diskontoforhøjelse anvendes som et Middel, der maa supplere Lovforslagets Ordning, fordi andre Midler ikke anvendes, saa har Ministeren Ansvaret for, at dette Middel kommer til Anvendelse her i Landet. Jeg tror i det hele taget, det er rigtigt, at man lægger Ansvaret dér, hvor det bør lægges, og ikke søger ud til Siden.

Hvilken Indsats de Konservative kan

yde i denne Sag, kan man jo have forskellige Meninger om. Vi, som har set den Indsats, de har ydet i disse Aar, har et Indtryk af, at det er springende, øjeblikkeligt, tilfældigt og intet andet. En Paakaldelse af de Konservatives Indsats i denne Sag har for øvrigt for mig ingen Interesse, fordi den Indsats, de Konservative kan yde, efter hele deres Politik i denne Sag er en Indsats, som Regeringen ikke kan optage, og som den efter min Mening ikke bør optage. Den eneste Indsats, som de Konservative kan yde, er Kravet om en protektionistisk Politik, og den kan Regeringen ikke yde. Naturligvis kan den midlertidigt gøre et Skridt til Siden, saaledes som det ærede Medlem Hr. Pürschel nævnte, i Tobaksloven og Skotøjsloven. Den kan ogsaa gøre det gennem saadanne Luksustoldskatter, som udgives for at ramme Luksus, men som ikke gør det, og som fremkalder Beskyttelse. Men saaledes som de Konservative paakalder det, som det virkelige Middel i den økonomiske Krise — det Krav, som har været deres eneste Indsats lige fra første Færd —, som en gennemført Toldbeskyttelsespolitik, kan Regeringen ikke yde det og bør efter min Mening ikke yde det. Derfor er det ogsaa min Opfattelse, at Situationen i Dag slet ikke har foreligget som nogen politisk Situation, men kun som en Situation med Hensyn til det bestemte, her foreliggende økonomiske Spørgsmaal.

Regeringen har gennem Statsministeren udtalt sig meget begrænset om, hvilke Midler den kan tænke at anvende. Den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, har her i Dag med en Forsigtighed, der stemmer med hans Natur, forbeholdt sig, at der kan komme Ting, som ikke har været paa Tale endnu, og det er min Opfattelse, at Bestyrelsen af denne Valutafond og Forpligtelsen for Regeringen og Nationalbanken til at forvalte den paa en saadan Maade, at den ikke paafører Staten uberegnelige Tab, vil kunne stille Regeringen overfor den Opgave at paavise, at foreslaa og at anvende et Middel til at opnaa det af Konferencen paapegede nødvendige: Importbegrænsning. Dette afventer jeg, og jeg mener, at Ansvaret skal ligge dér, hvor det ligger, og at Initiativet maa komme derfra, hvor det alene kan komme fra; det kan kun komme fra Regeringen og fra dens Parti. Ansvaret, efter at denne Lov er vedtaget, vil i høj Grad forøge det Ansvaret, som hviler paa Regeringen for den økonomiske Tilstands Udvikling her i Landet. Vort Pengevæsens yderligere Svækkelse vil være en Fare og